

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ PAUL BOURGET

ΤΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ ΤΗΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ

ΠΡΟ δέκα-πέντε χρόνων ταξίδευα στην Ιταλία. Περνούσα από τη Γένουα κ' είχα καταλύσει σ' ένα ξενοδοχείο, πού μου συνέστησαν.

Το πρώτο θράδυ, ενώ ξεκουραζόμουν καθισμένος στον κήπο του ξενοδοχείου, ο ήχος μιας φωνής πού χτύπησε στ' αυτιά μου μ' έκανε έξαφνα νά σκιρτήσω. Μιά γυναίκα μιλούσε κοντά μου θέβαιη ότι δεν την άκουγε κανείς αδιάκριτος. "Ενας άνδρας περπατούσε πλάι της με άργο βήμα.

— "Ω! αγάπη μου, έλεγε εκείνη. Σάν όνειρο μου φαίνεται πού βρίσκομαι εδώ μαζί σου, έμπρός σ' αυτήν τή θάλασσα, κάτω απ' αυτόν τόν ούρανό... Καί θα μένουμε μαζί δεκαοχτώ ώρες ακόμα, αφού τó τραίνο πού θα πάρω, φεύγει αύριο τó μεσημέρι...

— Κ' εγώ δέν έλλιζα ποτέ, άπαντούσε εκείνος, ότι θα κατάρθωνες νάρθης νά με συναντήσης εδώ... Πρέπει όμως νά είμαστε προσεκτικοί... Έδώ υπάρχει φόβος νά μās δη κανείς...

— "Ας μās δη όποιος θέλει! άπάντησε εκείνη. Είμαι τόσο εύτυχημένη κοντά σου, ώστε δέν με μέλει γιά τίποτα...

"Επέρασα χωρίς νά μ' άντιληφθούνε.

Αυτή ή γυναίκα, ή όποία διεκήρυσσε τήν άσυγκράτητη εύτυχία της, ήταν ή Μαργαρίτα Ροντιέ, ή σύζυγος του στενωτέρου μου φίλου.

"Ο έραστής της μου ήταν άγνωστος. Πρέπει νά προσθέσω, ότι τó πρωί τής ίδιας εκείνης ήμέρας είχα λάθει τήν έπιστολή του φίλου μου, του Ροντιέ, από τó Παρίσι, εις τήν όποία, μεταξύ τών άλλων, μου έγραφε ότι ή γυναίκα του είχε έπωφεληθή τής προσκλήσεως μιας έξ αδέλφης της καί έπρόκειτο νά περάση μαζί της δεκαπέντε μέρες στή Φλωρεντία καί στή Ρώμη.

"Ενώ λοιπόν οί δυό άμέριμνοι έρασταί εθάδιζαν πρós τó ξενοδοχείο, μία θλίψις παράξενη με κατέλαθε.

Σκέφθηκα ότι ό Ροντιέ, πρό πέντε μόλις μηνών είχε παντρευτή, ότι αγαπούσε τρελλά τή γυναίκα του καί ότι σκοτωνότανε όλη τή μέρα στό δικηγορικό γραφείο του, γιά νά κάνη όσο τó δυνατόν πιό άνετη κ' εύχάριστη τή ζωή της...

Καί αυτή τόν άπατούσε, τόν άπατούσε με τέτοιο κυνισμό!

Καί τώρα, ποιά ήταν ή θέσις μου; Θα άνεχόμουν νά έκμεταλλεύεται καί νά κοροϊδεύη ένα σύζυγο, τόσο τίμιο, τόσο άφωσιωμένο, μία σύζυγος τόσο τιποτένια; Θα σώπαινα; Δέν θ' άπεκάλυπτα στόν πιό στενό μου φίλο τή διαγωγή τής γυναίκας του;

Τήν άλλη μέρα τó πρωί, είχα πάρει κιόλας τήν απόφασί μου. "Οχι! Δέν θα φανέρωνα τó μυστικό τής Μαργαρίτας. "Ο Κάρολος δέν θα μάθαινε τίποτε. Με τήν αγάπη πού τής είχε, άν του άπεκάλυπτα τήν άτιμία της, θα ήταν σάν νά τόν έσπρωχνα στήν αυτοκτονία.

Λίγο πριν απ' τó μεσημέρι, γιά νά σκοτώσω τήν ώρα μου, πήγα στό Μουσείο. "Εξαφνα, στήν έρημη σάλλα του Μουσείου, άκουσα ν' άντηχή μία φωνή. "Η ίδια ή χθεσινή. "Ηταν ή Μαργαρίτα. Σε λίγο άκουσα καί τή φωνή του φίλου της. Τώρα μιλούσαν στόν πληθυντικό. "Όταν μ' έπλησ'ασαν, σώπασαν άπότομα. "Η Μαργαρίτα με είχε άναγνωρίσει. Κ' ενώ εγώ σκεπτόμουνα τί στάσι νά τηρήσω, τó ζεύγος σταμάτησε πίσω μου. "Εκείνη γιά νά με άναγκάση χωρίς άλλο νά γυρίσω, είπε μεγαλοφώνως:

— "Έχετε δίκη, κύριε. Αυτή ή εικόνα είναι τó ωραιότερο έργο του Βάν Ντύκ. Σας είμαι πολύ εύγνώμων πού μου τó δείξατε καί εύτυχής πού μία καλή σύμπτωσης μ' έκανε νά σας συναντήσω... "Ελπίζω νά σας ξαναδώ στό Παρίσι... Καί τώρα πρέπει νά φύγω, γιατί άλλοιως κινδυνεύω νά χάσω τó τραίνο μου...

"Ηταν αδύνατον νά μήν τήν είχα άκούσει, έκτός μόνον άν ήμουν κουφός. "Ωστόσο καί πάλι δέν γύρισα!... "Η Μαργαρίτα έδίστασε μία στιγμή. "Υστερα άπομακρύνθηκε, ώσαν καί αυτή έπίσης νά μή με είχε ιδεί, άν καί τά λόγια πού είχε πεί πίσω μου, τά είχε πεί άποκλειστικώς μία μένα νά τ' άκούσω εγώ καί νά μήν ύποπτευθώ τίς σχέσεις της με τόν συνοδό της.

"Όταν επέστρεψα στό Παρίσι δέν έτόλμησα νά έπισκεφθώ τόν Κάρολο. "Η μέρες περνούσαν, χωρίς νά τολμώ νά πάω νά τόν συναντήσω. "Αξαφνα, μία μέρα, ό ύπνρέτης μου μου άνήγγειλε ότι μία κυρία ζητούσε νά με ιδή. Σε λίγο είδα νά παρουσιάζεται μπροστά μου ή Μαργαρίτα.

— Είμαι χαμένη, άρχισε νά μου λή, σάν τρελλή. Ξέρω ότι ννωρίζετε τó μυστικό μου. Ξέρω ότι δέν τó φανερώσατε στόν Κάρολο, καί ξέρω ακόμα ότι γι' αυτό δέν έρχεσθε στό σπ.τι... "Αλλά ξέρω ότι έχετε καρδιά καί θα λυπηθήτε μία δυστυχισμένη... Σας ξαναλέω ότι είμαι χαμένη... Σε λίγο θα γίνω μητέρα...

"Από τήν Ιταλία ή Μαργαρίτα είχε έπιστρέψει πρό τριών μόλις ήμερών. Κάποια πολύ φανερά δείγματα, τήν είχαν κάνει νά καταλάβη ότι ήταν σ' ένδιαφέρουσα κατάστασι από μηνός. Στήν αρχή σκέφτηκε νά φύγη με τόν φίλο της. Μά ή άπάντησι πού τής έδωκε εκείνος, όταν του τó πρότεινε, τήν έκανε νά ιδή τί άθλιο ύποκείμενο ήταν ό άνθρωπος αυτός, πού τόσο τρελλά τόν είχε αγαπήσει. Πρós στιγμήν σκέφθηκε ν' αυτοκτονήση. Μά τó ένστικτο τής αυτοσυντηρήσεως τήν συνεκράτησε. Μέσα στό

σάστιμά της τότε πού έμοιαζε με τρέλλα, έτρεξε σέ μένα πού ήξερα τó μυστικό της, γιά νά με ίκετεύση νά τήν συνοδεύσω σ' έναν γιατρό ό όποιος νά τής ύποδείξη ένα μέσον νά έξαφανίση τόν καρπό τής άνομίας της. Είνε άνάγκη νά σας πώ τί τής άπάντησα; Τήν συνεβούλευσα, τήν έξελιπάρησα, όχι μόνον νά μήν κάνη καμμία άπόπειρα κατά τής ζωής της, μά ούτε καί κατά τής ζωής του φτωχού πλάσματος πού έφερε στά σπλάχνα της.

— "Ομολογήστε τα καλύτερα όλα στόν Κάρολο! τής είπα... Θα χωρίσετε θέβαια. Θα έχετε όμως τήν περιουσία σας, τó παιδί σας. "Ετσι δέν θα αισθάνεσθε αιώσιο θάρος στή συνείδησί σας γιά ένα έγκλημα... καί τί έγκλημά!...

Τά λόγια μου τήν καθυσόχασαν λίγο. Κι' όταν έφυγε μου ώρκίστηκε ότι ούτε θ' αυτοκτονούσε ούτε θα σκότωνε τó παιδί της.

Τήν άλλη μέρα τó άπόγευμα άποφάσισα νά πάω στό Κάρολο. Δικαιολογήθηκα όσο μπόρεσα καλύτερα, γιατί δέν τόν έβλεπα τόσο καιρό. Μά ό Κάρολος δέν είχε τó νού του σέ μένα. "Η λάψις μιας άπροσδόκητης εύτυχίας έλαμπε στά μάτια του. Μ' έκράτησε νά φάμε. Κατά τó διάστημα του γεύματος είδα καί τή Μαργαρίτα. Τό πρόσωπό της δέν φανέρωνε διόλου τήν τρομερή θέσι στήν όποία θρισκότανε. Τί είχε συμβή λοιπόν; Τό μάντεψα ύστερ' από λίγο, όταν ό Κάρολος παίρνοντάς με κατά μέρος, μου είπε:

— Φίλε μου, είμαι πολύ εύτυχής. "Επί τέλους θα πραγματοποιηθή τó όνειρό μου. "Έχω λόγους νά πιστεύω ότι θα γ.νω πατέρα... Θα μου θαφτίσης τó παιδί μου, δέν είν' έτσι;...

Καί πράγματι. Ούτε τρείς μήνες δέν πέρασαν καί ή Μαργαρίτα γέννησε ένα αγοράκι. "Ο Κάρολος μου άνήγγειλε χαρούμενος τó νέο κ' έπρόσθεσε: "Αν καί γεννήθηκε πρόωρα, ως τόσο έχει κανονικό θάρος. Πρós στιγμή είχα φοβηθή, άλλ' ό γιατρός με καθυσόχασε. "Ενας

γιατρός πρώτης τάξεως. Τόν σύστησε στή Μαργαρίτα μία φίλη της, καί χάρις στήν κούρα πού τής έκανε ό θαυμασίος αυτός γιατρός, τó παιδί μου σώθηκε... Τό παιδί μου!

Κατάλαβα άμέσως τί είχε κάνει ή Μαργαρίτα, όταν έφυγε απ' τó σπίτι μου. Είχε πάει σέ κάποιον γιατρό, ό όποιος τήν συνεβούλευσε νά μήν κρύψη απ' τόν άντρα της, τήν έγκυμοσύνη της, άναλαμβάνων αυτός τά παρακάτω.

"Έκανα καλά ή άσχημα πού δέν φανέρωσα στόν πατέρα τήν ψεύτικη πατρότητά του; Δέν ξέρω καί ούτε ύστερ' από τόσο χρόνια μπόρεσα νά δώσω άπάντησι σ' αυτό τó έρώτημα.

"Ωστόσο έγινε νουνός του παιδιού, όπως μου τó είχε ζητήσει ό Κάρολος. Μά ή σχέσεις μας δέν παρετάθησαν επί πολύ. "Υστερ' από έξη μήνες, ή Μαργαρίτα θρήκε τόν τρόπο νά κάνη τόν άντρα της νά τά χαλάση μαζί μου... Δέν ήθελε νά με βλέπη, φαίνεται. Τής θυμίζα τó άμάρτημά της. Είχα προαισθανθή τó σχέδιό της αυτό. Μά δέν έπαχείρησα νά τó προλάβω. Οί δυό σύζυγοι ήσαν πολύ εύτυχισμένοι. "Ο Κάρολος ήταν πατέρας. Γιατί νά τούς καταστρέψω τήν εύτυχία; ΠΩΛ ΜΠΟΥΡΖΕ

"Επέρασαν χωρίς νά μ' άντιληφθούνε.